

Casey Jones

SRDCE

V PLAMENECH

Srdce v plamenech

Vyšlo také v tištěné verzi

Casey Jones

Srdce v plamenech – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Casey Jones

SRDCE
V PLAMENECH

Copyright © Casey Jones, 2024
Cover design © Miroslav Ferdinand

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-529-0

ISBN ePUB: 978-80-7546-585-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-586-3

ISBN PDF: 978-80-7546-587-0

*„Nedělejte ohňů, nepopálíte se;
zřekněte se lásky, nepoznáte žalu.“*

Buddha

ČÁST PRVNÍ

1.

FAITH

„Jestli teď odejdeš, už se nemusíš nikdy vracet! Myslím to kurva vážně!“

Logan třásl dveřmi od lednice, ze které předtím vytáhl plechovku piva. Ten den už pátou.

„Jestli teď odejdu, bude to taky kvůli tomu, že chlastáš jako dobytek!“ zařvala z předsíně Faith. Už si obouvala boty, ale teď zůstala stát s jednou teniskou na noze a druhou v ruce. Dobře věděla, že opilého Logana nemá smysl dráždit. Ráno nebude o ničem vědět. Jako vždycky. Ale má ještě smysl čekat do rána? Kdyby tak měla kam jít! Kamkoli jinam než za Kendrou, u které sice může přespat kdykoli, ale...

Ale.

Když před půl rokem rodiče odjížděli do Londýna, kde táta dostal tříletý pracovní kontrakt, zdálo se všechno zalité sluncem. Faith je přesvědčovala, že o ni nemusí mít obavy, je dospělá, postará se o sebe, Logan slušně vydělává a ona přece potřebuje příští rok dokončit školu. Pak za nimi určitě přijede, užijí si společně poslední prázdniny předtím, než si začne hledat práci... Ale Logan před měsícem o svoji práci přišel, a místo aby se snažil najít si nějakou jinou, začal pít a utrácet veškeré jejich společné úspory. Z účtu, na kterém byly uloženy i všechny peníze, které Faith poslali rodiče jako podíl z prodeje domu, aby nemusela poslední rok na vysoké chodit do práce a mohla se připravovat na závěrečné zkoušky.

Faith si s povzdechem zula tenisku, obě boty odhodila do kouta a vrátila se do kuchyně.

„Vůbec nechápeš, jak se cítím,“ zavrčel Logan, když se Faith posadila ke stolu a mlčky sledovala, jak otvírá plechovku a jediným lokem ji z poloviny vyprázdní. „Jak mi je, když si se mnou ten kretén Colin vytřel prdel po tom všem, co jsem pro něj udělal...“

Bože, tohle jsem slyšela tisíckrát, pomyslela si Faith. Jo, jasné, chápu, že to od jeho bývalého šéfa byl podraz. Vyhodil Logana poté, co se ukázalo, že kolega ze stejné kanceláře tajně používal firemní kartu k soukromým účelům. Nedal si vysvětlit, že o tom Logan neměl ani poněti. Trval na tom, že o tom vědět musel, protože s tím kolegy byli kamarádi.

„Přítom, jakej já byl s Gavinem kamarád?“ pokračoval Logan, jako by jí četl myšlenky. „Párkrát jsme spolu šli po práci na pivo. To je všechno. Ani jsem nikdy nebyl u něj doma, a on nebyl nikdy u nás. Nepozval mě ani na oslavu narozenin...“

„Už jsem to slyšela, Logane,“ připomněla mu Faith. „A myslím, že by ses přes to měl konečně přenést.“

„Ale to není fér!“ vykřikl Logan a praštil pěstí do stolu tak silně, až sebou Faith instinktivně cukla.

„Život není vždycky fér,“ povzdychla si po chvíli ticha Faith. „Měl bys přestat pít a začít si hledat jinou práci.“

„Jinou práci?“ vytřeštil Logan oči. „Kdo mi asi tak dá jinou práci, když o mně bývalý šéf všude rozhlašuje, že jsem kryl podvodníka?“

„No tak ho dej k soudu, nějak se braň, nebo si hledej něco v jiným oboru...“

„Jasně,“ sykl naštvaně Logan. „Třeba můžu jít do Burger Kingu smažit hranolky. Nebo někomu stříhat trávník. Na místo, kde se dělá s penězi, už se nikdy nedostanu!“

„A i kdyby!“ vyhrkla Faith. „Copak je řešení sedět po zbytek života u ledničky a lít do sebe jedno pivo za druhým?“

„Nedramatizuj.“

„Takže já dramatuji, jo? A kolik jsi toho už dneska vypil?“

„Co je ti sakra po tom!“

Logan dalším lokem vyprázdnil plechovku a vztekle s ní mrštil do rohu místnosti směrem ke koši. Minul.

„Co je mi sakra po tom? To myslíš vážně? Chodíme spolu, žijeme spolu už skoro dva roky, a mně nemá být nic po tom, že se z tebe stává alkoholik?“

„Nedramatizuj.“

Faith pochopila, že další hovor nemá smysl. Vstala od stolu.

„Kam jdeš?“ zavrčel Logan.

„Do ložnice. Potřebuju se učit a chci na to mít klid.“

„Á, málem bych zapomněl, madam se potřebuje učit, aby měla další věc, kterou se na mě může vytahovat!“

„Neztrapňuj se, Logane. Ze školy jsi odešel sám, dobrovolně. Nikdo ti nebránil ji dokončit.“

„A kdo by jako platil tenhle byt, kdybych tehdy nevezl tu nabídku od Colina a nezačal pro něj pracovat?“

„No tak bychom bydleli jinde, no. V menším bytě. Nebo ve sdíleném bydlení, spousta spolužáků tak bydlí. Nebo třeba na koleji.“

„Na koleji. Jasně. Takže tím chceš říct, že vlastně vůbec nestojíš o to, abychom bydleli spolu.“

Faith se zhluboka nadechla. „Nezlob se, Logane, ale jestli se sebou něco neuděláš, tak to za chvíli bude fakt pravda. Nestojím o to, žít s opilcem.“

Když pak odešla do ložnice, nemohla si odpustit, aby za sebou dostatečně důrazně nepráskla dveřmi.

„Jak dlouho myslíš, že to ještě takhle vydržíš?“

Kendra otáčela v prstech skleničku bílého vína a tázavě se zadívala na Faith.

„Mám snad na výběr?“ povzdechla si Faith a mávla na číšníka, aby si objednala něco k pití. Na dnešní schůzku s Kend-

rou dorazila trochu později. Odchodu z domu opět předcházela hádka s Loganem, jako poslední dobou pokaždé. Tentokrát naštěstí nedošlo na výhrůžky, že už se nemusí vracet, protože Loganovi zrovna začínal v televizi hokejový zápas jeho oblíbeného týmu. Zmizel s otevřenou plechovkou piva v obývacím a jen něco neurčitě zamumlal.

„Stejně si myslím, že bys o tom měla dát vědět vašim,“ prohodila Kendra a napila se. „Možná by ti mohli nějak pomoci.“

„To není tak snadné,“ pokrčila rameny Faith. „Jsou tam pár měsíců, sotva se zabydleli, a hlavně, můj podíl z prodeje domu mi už dávno poslali, nebudou mít tolik peněz na to, aby mě teď mohli založit. Máma zrovna říkala, když mi předevčírem volala, jak se vydali skoro ze všech úspor při zařizování bydlení. A sama žádnou práci nemá, vydělává jenom táta.“

„Zas ale nemůže vydělávat tak špatně.“

„To ne, ale... nechci je tím zatěžovat.“

„Hlavně si nechceš přiznat, že to s Loganem už nemá dál smysl,“ opravila ji Kendra.

„Asi máš pravdu,“ přikývla Faith. „Mámě nebyl nikdy moc sympatický. Přišlo jí, že se přetvařuje... Když byl někdy s našima, choval se až zbytečně vlezle, ale já to nechtěla vidět. Byla jsem z něj nadšená, choval se ke mně jako k princezně, rozmazloval mě... Že jsem ho pořád měla za zadkem, jsem brala jako projev zamilovanosti. Jsem blbá. Mělo mi to dojít dřív.“

„Ale houby,“ zavrtěla Kendra hlavou. „Prostě jsi byla zamilovaná, no. A já chápu proč... protože si dobře pamatuju toho idiota, se kterým jsi chodila předtím. Jenže to jsi aspoň skončila včas, dřív než jste se k sobě mohli nastěhovat.“

„Já mám prostě na chlapy smůlu,“ vydechla ztěžka Faith. „Máma to ví, proto byla k Loganovi tak odměřená. Musela jsem do ní hučet kolik dní, že jako mohou v klidu odjet, že si

nemusí dělat starosti... jenže jak jsem mohla vědět, že Logan přijde o práci a začne kvůli tomu pít? To by mě nenapadlo ani v nejdivočejším snu.“

„A proč si vlastně nehledá něco jiného?“ zajímala se Kendra.

„Co já vím? Tvrdí mi, že ho už v jeho oboru nikdo nezaměstná, když z minulého místa odešel za takových okolností, a vzít nějakou jinou práci je zjevně pod jeho úroveň...“

„Jenže žít s chlapem, co propíjí tvoje peníze a ještě se chová jako kretén, je zase pod tvoji úroveň,“ přerušila ji Kendra.

„No dobře, a co mám teda podle tebe dělat? Kromě toho, že bych měla volat našim a chtít po nich, aby to nějak vyřešili, když jsou momentálně tisíce kilometrů daleko a stejně nemají jak to vyřešit, protože v našem domě už dávno bydlí nějakí jiní lidé. Těžko by mě nechali spát v kamrlíku pod schody jako Harryho Pottera. Navíc jsme v baráku ani žádný takový kamrlík neměli.“

„Počkej, a co někdo jiný z rodiny? Do Anglie se přece odstěhovali jenom tvoji rodiče. To by nešlo? Že bys třeba bydlela u nějaké tety nebo tak?“ navrhla Kendra.

„V celé Kalifornii nemáme jediného příbuzného,“ opáčila Faith. „Moje máma pochází ze Severní Karolíny a táta z New Jersey. Což je od Friska tak daleko, jak to jenom jde. Taky kvůli tomu jsme se s rodinou viděli fakt zřídka. Prarodiče z máminy strany jsem neviděla tři roky, z tátovy strany už mám jen babičku a ta sem naposledy přijela oslavit moji maturitu. Tety a strýčky znám vlastně jenom z fotek. Ale vím naprosto jistě, že nikdo z nich není tak bohatý, aby mi platil byt a stravu. Mají vlastní děti a vlastní starosti.“

„To jsem nevěděla.“

„Tak teď už to víš.“

Faith se napila vína, které jí během hovoru přinesl číšník.

„Situace se tím ovšem poněkud komplikuje,“ poznamenala Kendra. „Rodina na druhém konci kontinentu je ti stejně

málo platná jako rodiče na úplně jiném. Budeme muset vymyslet něco jiného.“

Faith pokrčila rameny. Oceňovala, že se jí její nejlepší kamarádka snaží pomoci, ale ať si lámala hlavu, jak chtěla, nenapadalo ji nic, co by pro ni v tuhle chvíli mohla udělat. Kendra sama pořád ještě bydlela u rodičů. Jo, měla volnou postel, protože Kendřina sestra odjela studovat na univerzitu do Portlandu a vracela se jenom o svátcích, ale to není řešení. Alespoň ne dlouhodobé. Navíc kromě bydlení by potřebovala taky nějakou práci, protože ke svým penězům na společném účtu se nejspíš jen tak nedostane.

Ach jo.

„A napadá tě něco?“

„No, napadá mě, že bys potřebovala jinýho chlapa.“

Faith vyprskla doušek vína, který usrkla těsně před Kendřinou nečekanou odpovědí. „Tak tenhle vtip se ti moc nepovedl.“

„To není vtip,“ namítna Kendra. „To je nejsnazší cesta ven z toho průseru, co teď máš s Loganem. Solidní, zajištěný chlap, co se o tebe postará, abys mohla v klidu dostudovat.“

„Počkej...“ Faith se zamyslela. „Nechceš mi doufám naznačit, že bych si měla najít nějakého postaršího pracháče? Někakého *sugar daddyho*?“

„Ale prosím tě,“ mávla Kendra rukou. „Na co ty hned nemyslíš? Mě spíš napadlo... víš, vzpomněla jsem si, že jsi mi vyprávěla o tom mladém profesorovi z univerzity, co k němu chodíš na španělštinu...“

„A co je s ním?“

„Říkalas, že tě někam zval, ne?“

„Zval, ale to bylo proto, že si se mnou chtěl promluvit o mojí seminární práci. Profesor Watkins je sice mladý a docela hezký, jenže podle všeho není vůbec na holky. Párkrát jsem ho potkala v univerzitní kavárně s takovým zrzavým chlapíkem a dost se k sobě měli.“

„Smůla. Přesně nějaký takový profesor Watkins by se ti teď hodil.“

„Není na skladě. Všichni ostatní profesoři jsou buď staří, nebo ženatí, nebo jsou to profesorky.“

Kendra se pousmála.

„Tak co změnit univerzitu?“

„Blázníš? Vždyť příští rok končím. Copak se ti tvoji solidní, zajištění chlapi vyskytují jenom na univerzitách?“

„To měl být vtip,“ usmála se znovu Kendra. „Asi blbej. Pro-miň.“

„No, kariéru stand-up komičky radši nezvažuj,“ opáčila Faith. „Nějaký přičetnější návrh by nebyl?“

„Nevím,“ poškrábala se Kendra rozpačitě ve vlasech. „Na to, abys mohla říct Loganovi pá pá, budeš potřebovat buď toho solidního chlapa... nebo solidní práci, která by ti zaplátila nájem.“

„Bingo! Jenže já k tomu všemu ještě potřebuju dodělat školu, takže nemůžu tvrdnout celé dny někde v kanceláři. A smažením hranolek si tolik peněz nevydělám.“

„Musí přece existovat nějaké řešení,“ zamyslela se Kendra. „Prostě *musí*.“

2.

CORY

Cory seděl zabořený ve svém staromódním zeleném ušáku, který si pořídil na bleším trhu z první výplaty. Byla to láska na první pohled. Vždycky když se do něj posadil, připadal si jako hrdina z nějaké viktoriánské detektivky. Možná jako samotný Sherlock Holmes. Jen škoda, že ani nehraje na housle, ani nekouří dýmku, a u policie vydržel sotva čtvrt roku. Nebyla to ani zdaleka tak dobrodružná práce, jak si představoval. Nastoupil pak k požárníkům. Dohodil mu to jeho *doktor Watson*, nejlepší kamarád už od třetí třídy, Damon Harding. Už jsou spolu na jedné stanici čtvrtý rok.

Pohodu nicnedělání v tichu malého bytu, kam nedoléhal ani hluk z ulice, náhle narušil zvonek u dveří.

„Koho to sem čerti nesou?“ zabručel Cory, neochotně vstal a šel otevřít.

Za dveřmi stála jeho sestra Raven.

„Ahoj,“ zahlaholila vesele a už se hrnula přes práh. „Neruším?“

„Trochu,“ připustil Cory. „Měl jsem v plánu nedělat vůbec nic.“

„Těžká služba?“

„Ani ne,“ zavrtěl Cory hlavou. „Jen jeden výjezd. Důchodce, co si nechal doma na sporáku ohřívát nějakou šlichtu, pak se na zadním dvorku zapovídal se sousedem, zapomněl na svůj oběd a z domu se mu začal valit kouř. Přijeli jsme

včas, shořela jen utěrka a hrnec od oběda bude muset vyhodit i se sporákem.“

„Chudák děda,“ poznamenala Raven a zamávala Corymu před očima hnědým sáčkem. „Šla jsem kolem pekárny a nemohla odolat, jak krásně to z ní vonělo až ven na ulici. Dáš si se mnou?“

„Co máš?“

„Donuty. Dva s čokoládovou polevou, jeden s oříškovou a jeden s jahodovou.“

„Dám si čokoládový a jahodový.“

„To jsem přesně čekala,“ zasmála se Raven. „Vezmu v kuchyni talířky.“

Určitě nepřišla jen proto, aby mi donesla moučník, přemýšlel Cory, když Raven zmizela za dveřmi do kuchyně. Co může chtít? Snad se něco neděje s mámou? Sestra za ním domů nechodila zrovna moc často. Vídali se spíš u mámy, u které Raven bydlela. Od tátovy smrti ji Cory navštěvoval alespoň jednou za týden; v domě byla potřeba mužská ruka, protože chystanou rekonstrukci už táta bohužel nestihl. Před osmi měsíci, cestou z práce, smetl jeho auto ze silnice opilý řidič dodávky. Táta byl na místě mrtvý. Cory se to dozvěděl jako první, protože u nehody zasahovali kluci z jeho party. On sám ten den neměl službu. Máma ho samozřejmě mockrát prosila, aby se vrátil domů, že si s domem, kde každou chvíli něco nefunguje, sama neví rady a Raven jí v tomhle ohledu není zrovna moc platná, ale odmítl to. Snažil se mámu spíš přimět, aby dům prodala. I v tomhle stavu by za něj dostala pořádný balík, protože čtvrt, kde stál, se v poslední době stala velmi populární. Bez problémů by si za to pořídila slušný byt na předměstí.

„Tak, tady se to nese,“ švitořila Raven a podala Corymu talířek se dvěma donuty. „Dobrou chuť, bráško.“

Cory se s chutí pustil do zákusků. Když je oba spořádal, odložil talířek a zadíval se na sestru.

„No tak, ven s tím.“

„S čím?“ hrála Raven nechápavou.

„Přece mi nechceš tvrdit, že ses sem vláčela přes půl města jen proto, abys mi donesla svačinu. Natolik tě znám, sestřičko, abych věděl, že v tom bude ještě něco jiného.“

Raven viditelně znejistěla a na tvářích jí vyskočily červené skvrny.

„Víš... já... jak jsi u nás posledně byl s Damonem...“

Tak odtud vítr vane, pomyslel si Cory. Po celé roky, co byli s Damonem kamarádi a příležitostně je navštěvoval v jejich domě, dávala Raven najevo, jak moc jí je protivný. Před časem se to ale jako zázrakem změnilo a Cory měl pocit, že se Raven na Damona začíná dívat nějak *jinak*. Už to nebyl ten *namistrovaný hezoun*, na kterého měla neustále uštěpačné poznámky. Teď se před ním chichotala a klopila oči jako malá školačka.

„Co je s Damonem?“

„Tak... víš, jak jste se bavili o tom, že o víkendu máte jít někam na oslavu narozenin...“

„A?“

„No, chtěla jsem se zeptat, jestli by to nešlo nějak zařídit, že bys mě tam vzal s sebou.“

Corymu překvapením spadla brada.

„Já tomu asi nerozumím, sestřičko. Na té oslavě budou jen kluci od nás z práce. Kromě Damona nikoho z nich ani neznáš. Proč bys tam chtěla jít?“

„Nó...“ protáhla Raven a začala si namotávat na prst pramen svých havraních vlasů. „Víš, já teď zrovna nemám žádnýho kluka. Ve škole jsou všichni kluci děsní pitomci. Nejenom u nás v maturitním ročníku. Prostě naše škola z nějakého důvodu přitahuje jen samé šprty nebo hnusáky. Nebo obojí zároveň. A hasiči... to jsou přece samí namakaní chlapi.“

„Chlapi,“ zopakoval Cory vážně. „Tobě je osmnáct a měla bys myslet na tu maturitu, co tě letos čeká, a ne na *namakaný chlapy*, co by tě stejně považovali za děcko.“

„Za dva měsíce mi bude devatenáct,“ ohradila se Raven. „A nedělej ze sebe staříka. Jsi jenom o šest let starší než já.“

„O sedm,“ opravil ji Cory. „Kromě toho, já a Damon jsme v práci nejmladší. Tomu kamarádovi, co slaví, bude třicet. Je třetí nejmladší. Všichni ostatní jsou *starší* a hlavně *zadaní*. Taťkové od rodin. Jako místo na hledání kluka každopádně nic moc.“

„Hmm... škoda,“ posmutněla Raven. „Myslela jsem si, že by to mohl být fajn večírek.“

„Večírky si vyhoď z hlavy. Máš před sebou maturitu... a vůbec, už víš, co budeš dělat dál? Kam půjdeš studovat? Měla bys studovat, vždycky jsi na to měla lepší hlavu než já.“

„Ty už jsi jako máma,“ zakoulela Raven očima. „Když přemýšlí nad tím tvým plánem prodat barák, vždycky říká, že by to udělala, jen pokud bych ty peníze potřebovala na studia. Jenže víš stejně dobře jako já, že i kdybych měla v plánu jít někam na vysokou, muselo by to být stejně tady ve městě, protože mámu nemůžu nechat samotnou.“

„Nebyla by tu samotná. Jsem tu přece já.“

„Jasně,“ ušklíbala se Raven. „Jenže ty s ní bydlet nebudeš, a hlavně, jak jsi sám správně poznamenal, jsi už starej, budeš se chtít oženit, pořídít si rodinu...“

„Dovol mi, abych tě upozornil, že nemám s kým se ženit ani si pořizovat rodinu. Co jsem se rozešel s Beverly, nemám vlastně ani moc zájem pouštět se do dalšího vztahu,“ skočil jí do řeči Cory.

„Á, to říkáš teď,“ mávla rukou Raven. „To tě časem přejde. A kdyby ne, donutí tě k tomu okolnosti, až si někoho najde Damon, tvůj poslední single kamarád.“

„Damon?“ zopakoval nevěříčně Cory. „To dřív peklo zmrzne, než si Damon někoho najde. Ten s někým chodil naposledy na střední a ani tehdy to moc dlouho netrvalo.“

„Otázka času,“ odbyla ho Raven. „Jednou změní názor. Stejně jako ty.“

„To bychom ale museli chodit někam mezi lidi,“ zazubil se Cory. „Ty máš ve škole jen samé *hnusáky* a já mám zas v práci samé chlapy. Ovšem někam jinam než na ten narozeninový večírek. Tam je totiž ženám vstup přísně zakázán!“

Cory si dolil do sklenice s vodkou vydatnou dávku pomerančového džusu. Večírek na oslavu Jackových narozenin už byl v plném proudu, ale on neměl zájem se dnes večer opít. Zítra má službu a ještě předtím se musí zastavit za mámou; slíbil jí, že se podívá, proč jí přestala fungovat pračka, dřív než bude volat opraváře. Možná to bude jen nějaká banalita, ucpaný odtok nebo tak něco, zbytečně by vyhazovala peníze, které jsou víc potřeba jinde.

Zvlášť kdyby se Raven nakonec přece jen rozhodla jít po maturitě na vysokou. Moc by si to přál. A hlavně by si to přál táta. Byl vždycky tak hrdý na to, že to Raven ve škole jde, stejně jako kdysi jemu. Táta ale nakonec vysokou nedokončil. Chyběl mu už jen rok, když ze školy odešel, protože jeho přítelkyně neplánovaně otěhotněla a on se musel postarat jak o ni, tak o dítě.

To *dítě* byl on, Cory.

Táta o tom nikdy nemluvil s hořkostí, natož aby komukoli cokoli vyčítal. Ostatně, jak by mohl, měl na celé té situaci lví podíl, když mámu *zbouchnul*. Cory z něj ale přesto cítil něco jako zklamání z nenaplněných očekávání, která od života měl. Kdyby dostudoval, měl by lepší práci, nemusel by v ní trávit tolik času a taky by měl víc peněz pro rodinu nejprve s jedním a po pár letech se dvěma dětmi. Pokud jde o vztah ke studiu, byl Cory spíš po mámě. Učení ho zrovna moc nebavilo, zvlášť když o nějaký předmět neměl zájem. Byl rád, když s odřenýma ušima udělal maturitu, s kamarády to oslavili při společném výletu ke Great Salt Lake a po dvou týdnech hned nastoupil do práce.

Ale Raven...

„Nějak se nebavíš,“ přistoupil k němu náhle Damon. „Problémy?“

Cory sebou trhl a obrátil se čelem ke kamarádovi.

„Nic zvláštního,“ zamumlal. „Je to pořád dokola. Mámě se porouchala pračka, nelíbí se jí v nové práci...“

„Kde dělá?“ zeptal se Damon.

„U kasy ve Wallmartu. A je za to ráda, víš, jak dlouho byla doma, praxe taky nic moc... jenže co uměl táta, tak to nejde jinak. Práce by jí ani tak nevadila, spíš má problém s některými lidmi. Ale tak znáš ji, jak ráda se pohádá kvůli každé blbosti...“ povzdechl si Cory.

„O tom bych něco věděl,“ pousmál se Damon. Občas chodíval s Corym, když potřeboval v mámině domě něco opravit, a nemohl si nevšimnout, jak snadné je jeho mámu rozčítit. Stačilo málo, třeba položit hrnek od kávy na stůl, kde by ho mohla zvrhnout kočka, a hned zvyšovala hlas.

„Někdy si říkám, že jsi na tom vlastně líp, když s tebou tvoje máma už roky nemluví,“ dodal Cory.

Damonovi rázem zmizel úsměv z tváře a sevřel rty do úzké čárky.

„To jsi teda na omylu, kámo.“

„Promiň,“ pokrčil Cory rameny. Obvykle tohle téma neotevíral; věděl, na jak tenkém ledě se pohybuje. Damonovu mámu znal, vídal ji často, dokud ještě chodili do školy. Damon se s mámou přistěhoval do města, když chodil do třetí třídy. O existenci táty se nikdy nezmínil, a Corymu už tehdy nepřišlo správné se vyptávat. Pamatoval si dobře, jak dostal doma vyhubováno, když se ještě jako hodně malý – mohlo mu být tak pět – doma zeptal, proč dvojčata od sousedů nemají tatínka. Pochopil, že tohle jsou věci, o kterých je lepší nemluvit.

„Potkal jsem tuhle Beverly,“ prohodil Damon; v hovoru o matkách očividně nehodlal pokračovat. „Už jste nějak vyřešili tu půjčku?“

Ted' pro změnu ztuhl výraz Corymu. S Beverly se rozešel už před půl rokem a k půjčce, kterou si Cory vzal, aby mohla u veterináře uhradit operaci jednoho ze svých chovných psů, se řadu měsíců odmítala jakkoli vyjádřit, i když se jí s tím pravidelně připomínal.

„Nevyřešili,“ opáčil. „Naposledy psala, že se se mnou vyrovná, až prodá štěňata z nového vrhu. Jenže to bylo pár týdnů po rozchodu. Od té doby dělá mrtvého brouka. Říkám si, že bude asi nejlepší se na to vykašlat. Nechci ze sebe dělat blbce kvůli dvěma tisícům dolarů.“

„Blbce dělá spíš ona z tebe, ne?“ odtušil Damon. „Vždyť ta štěňata prodává za řadu peněz. Kdyby jen trochu chtěla, dávno by ti ty peníze mohla vrátit. Navíc jsem ji potkal s nějakým chlapem a dost se k sobě měli, takže...“

„V tom bude ten problém,“ přerušil ho Cory. „Kdyby chtěla. Ale zjevně nechce. Beverly byla vždycky dost na prachy. Koneckonců, byl to asi hlavní důvod, proč jsme se rozešli. Nebyl jsem pro ni dost *perspektivní*. Pořád mi dohazovala nějaká výhodná místa, abychom si nejspíš mohli pořídit dost velký dům pro všechny ty její psy, pořád měla nějaké výhrady k tomu, kam chodíme na večere nebo kam jezdíme na výlety... Jo, kdybych byl takový manekýn jako ty, možná by mi to odpustila, ale... Stejně tě nechápu, kámo. Proč vlastně nemáš žádnou holku? Já být tebou...“

Damon do sebe obrátil zbytek zlatavé tekutiny ze skleničky, kterou svíral v rukou.

„Nech těch keců, kámo,“ odbyl ho. Narážky na svůj vzhled odjakživa nesnášel. A že si jich užíval vydatně, už od doby, co chodili na střední. Zatímco většina spolužáků bojovala s akné, rovnátky, pomalým nebo příliš překotným růstem, jeho se pubertální změny nikdy nijak nedotkly. Uháněla ho nejmíň polovina děvčat ze školy a kluci ho za to nenáviděli. Tím víc, že ho nadbívání spolužaček nechávalo klidným a až na jedinou výjimku o žádnou z nich neprojevil zájem. Tou vý-

jimkou byla ve třetím ročníku Trish, ale ani to netrvalo moc dlouho. Chodili spolu sotva tři měsíce. Na maturitní večírek šel Damon bez partnerky, i když by mu stačilo ukázat prstem na kteroukoli holku z ročníku.

Začalo se o něm šuškat, že je nejspíš na kluky, ale bylo mu to jedno.

Nebyl na kluky. Jen neměl potřebu za každou cenu chodit s holkou jen proto, aby nebyl sám. A zatím prostě nepotkal takovou, se kterou by se po prvním rande chtěl vidět ještě jednou.